

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön junius 17^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenkéntis válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ÉLETTÖRTÉNET.

Mercoeur Erzsébet franczia költésznő (szül. Nantesban 1809-ben, meghalt Parisban 1835-ben), kora halála körülményei által egy lett azon alakok közül, melyekhez hatalmasan fordul a' közvélemény, 's melyeknek föltűnte koronként tán egyetlen, minden esetre föltűnte hathatós eszköz, hogy a' meggondolatlanok általánosan emberi sors és a' mostani társiaság természete föltűtti gondolkozásra bírassanak. Téved de Vigni A. habozás nélkül azt állitva, hogy a' lángésznek szükségképp' szerencsétlennnek kell lenni; vagy Lamartine általánosan mondva az emberről, mi szerint szenvedésre van teremtve. Nagyon jól felsorolhatók a' bel és külok, melyek Mercoeur Erzsébeten kívül Chatterton-, Hilbert-, genfi Imbert Gallois, Hegesippe Moreau- 's másokat nyomorba taszíták; 's ámbár nem tagadhatni, hogy a' mostani állapotban, miképp' az különösen franczia országban, nevezetesen az europai nagy városokban alakul, sok ember azért nem juthat az illető álláspontra, mivel a' dolgok ferdén 's czélszerűtlenül felállitvák: más részről szint'olly igaz, hogy legtöbb tönkre jutott lángésznek Sophrosyne, tulajdonuk ama foglalata hiányzott, melly nélkül ez egyed minden lehető állapotban kénytelen magát kéjelmetlenül érezni. Mercoeur Erzsébet szerencsétlenségének csirája nem jellemében fekvék, hanem életébe idegen kéz veté azt. Ő nemcsak mocsoktalan, szüzileg tiszta és nemes, hanem meggondoló is volt, nem utálva olyan hozzáillő munkát, melly illendő kenyérkeresetre legalkalmasnak látszek. Még is nyomorban 's e' miatt halt-meg. Azonban hogy megmagyarázhassuk az eredeti balfogást, melyet Mercoeur Erzsébet tett, midőn 1829-ben Parisban letelepedendő anyjostól Nantest elhagyá, kettőt kell meggondolnunk; először azon lett dolgot, hogy a' franczia irodalom tulajdonképp' parisi irodalom, 's hogy Parison kívül egy talentum sem hathat az egész nemzetre. Ez föltétlen szabály. A' tartományokban sok költész él ugyan, de ezekről, ha munkáikat ki is nyomatják, a' parisi journalistica szántszándékkal hallgat. Azután ismernünk kell a' francziák sajátosságos jószívűségén kívül, melly a' dicséretnek szivesen örvend, egész

hiúságukat is, hogy tudhassuk, e' hiúság miként nyilatkozik közelebből a' tartománybelieknél. Mig t. i. a' tartománybeli, mennyiben magát francziának érzi, a' parisival egy érzelmű, Parisnak 's mindennek, mi parisi, örömet teszi ellenébe a' városához vagy megyéjéhez tartozandót (mi eddigelé kevés figyelemre méltatott lettdolog), 's ezt ha nem jobbnak, legalább hasonló jónak találja. Ez érzelem minden tartománynyal közös, 's mondhatni, hogy személyes hiúság nagyobb hasznót sehol nem talál, mint a' franczia tartományokban. Így lön p. o. Mercoeur Erzsébet költészaltentuma által Nantesban már mint gyermek híressé, 's midőn 1827-ben költeményei gyűjteményét kinyomatá, a' kiadást a' megyékben legott szétkapák, 's több tartományi akademia sietett oklevelét a' fiatal költésznőnek megküldeni. E' költeményekből néhány példány Parisba jöve; Chateaubriand, Hugo Victor, Martignac minister dícsérék azokat; sőt Lamartine 1827-ben ezt írta egy barátjának: „e' kis leány mindnyájunkat kivet a' nyeregből! — Annyi bizonyos, hogy ha Mercoeur Erzsébet tovább él, buzgósága 's alakszépség iránti finom érzése mellett sokat tehetett volna. Szerencsétlenségére X-ik Károly évdíjat rendelt neki magán-pénztárából. Erre támaszkodva anyjával, egy közönséges néemberrel, Nantest, hol keresék 's dícsőiték, elhagyá a' vagyontalan, 's a' nagy Parisba jöve, hol költeményei második, igen szép kiadását (Paris 1829.) Caprelet nyomtatá. A' nyárhói forradalom megfosztá őt évdíjától; a' kevés magányóra, mellyekhez fáradtsággal jutott, rosszul lön fizetve; mindig alább süllyedt a' nyomorba, mellyből 4 év múlva a' halál szabadítá ki. Mondják, hogy eddig nyomtatatlan dramai költeményét „Les Abencerrages“ czim alatt a' Théâtre françaisban előadni készülnek.

ELBESZÉLÉS.

Irigység boszúja.

(Vége)

V.

Közel évig egy meglegedés nemében éltem. Gyermekeim a' pusztá rengeteget édeané varázsolák. Nyári esténként felsétálánk a' vár omladékihoz, a' nap lenyugtát nézendők; néha vadászat kedvéért menénk Lászlóval a' rengeteg sűrűbe; 's ha fáradtan térenk haza, Irma örömmel siet előnkbe, 's izzadó homlokunk esepjeit törülgeté. Körünkbe minden új életet látszott lehelni; szemeim bús nézete vidámabbá vált, 's fájdalom-sanyarta halvány képemet kis pir veré. — Ohajtásom beteljesült; leányom boldog volt.

Hah! de minden megváltozott. — Egy napon magam valék honn, midőn egy feketébe öltözött lovag házam előtt megállapodván levelet nyújtott szolgáltnak, 's eltűnt. — Borzalom futa végig, midőn, kezembe vettem a' levelet; mert Sz.....től volt, 's e' következőt olvastam benne: „ön talán elfelejtett engem, 's nem érzi azon kinokat, melyek elhagyhatlanul gyötrenek, mert ismét boldog. Ah én nem felejtém-el! — Fijáról egy kis tudósítás az, mit irni akarok. Örömmel irom, örömmel; mert átkom beteljesült, 's boszúmat végre hajtám. Nézze ön fiját! — nemde szép tulajdonokkal ruháztatám-fel!? — Jó férj! de tulajdon testvérének karjai között. — Ugy-e rettentő? — 's még is úgy van. Nézze-meg azon jelt, mely négy éves korában esett bal karján; ismerjen azon vonásokra, melyek ön arcát diszíték, melyek által Julia kegyét megnyeré. Én kaczagva szállok a' pokol torkába, 's kinaimat nyugodtan tűröm; mert ön sem fog vigadni. — A' bűn nagy! — rettegjen a' mindenhatótól!“ — Ez irtóztató sorok valának a' papíron.

Nem hittem a' levél tartalmának; bevártam L á s z l ó m a t, — 's ah úgy volt! — L á s z l ó tulajdon fiam volt.

A' mult emlékektől epesztett keblem most végre elvérzett. Vilámtól sujtottként álltam az öntudat mardosásai közepette, 's nem gondolván a' vétek nagyságával, gyermekimnek mit sem szólltam felőle, hanem halált ohajtottam, hogy a' rettentő titok sirban hervadjon-el velem.

Gyermekim észrevevék belviharimat; — okát nyomozták, 's én aggságomnak tulajdonítám. De leányom ezt nem hivé; tudta ő, hogy emésztő férgek rágódnak belsőmben, 's hogy azt nem az évek súlya, hanem a' sors emésztő rohaja rombolja. — „Ugy-e atyám! azon levél búsít, melyet a' fekete lovag hozott?“ — kérde sokszor I r m a. — Én hallgattam, de hulló könyeim felelének kérdéseire.

Illy zavarban mult néhány nap; mig egy sötét éj az ég legrettentőbb csapását dörgé reám. — Egy zörej költe-fel rémes álmimból. — Leányom író-asztalomnál állt; és Sz.... levele kezében volt. — Rettenetes! — szóllni akartam, de nyelvem néma — felkelni akartam, de nagy bódulás fogott-el, 's fél ájultan rogytam vissza rémes álmaim éjébe. — Nagy zajra eszmélék-fel ismét. — Ah mért nem aludtam-el akkor örökre, hogy a' legborzasztóbb látványra ne nyíltak volna szemeim. — Leányom ágyomnál a' földön hevert, 's fiam szétszaggatott mezében, elszórt hajakkal I r m a nevét kiáltva állt fölötte. — Fölkeltem, cselédimet összehívtam, leányomat ébresztém. Ah ő lélektelenül feküdt ott, 's fiam ész nélkül beszélt; majd rám borult: „atyám, mindent tudok! én fiad vagyok, szerencsétlen fiad! — 'S ő, ki itt fekszik, nővérem. — Költsd-fel őt atyám!

— vagy, ne bántsd; ő szunyad, 's ha felébred, elfelejti, hogy testvérem, 's én mint nőmet fogadom ismét. — Nemde így jó lesz atyám? — Ezt mondá, 's majd nevetett, majd sirt.

Sirtam, inádkoztam, keblemet téptem, hajamat szaggattam, 's kértem az eget, venne magához. Mind hijába; nekem látnom kellett, miként viszik sirba utósó reményemet; látnom kell naponként egy élő áldozatot. 'S ez mind egy ember-barátnak i r i g y s é g b o s z ú j a! — Nincs többé kin, mellytől félhetnék; mert minden kin csoportozva felettem, 's reszkető vágygyal várom a' setét fátlyot, melly közttem 's az élet közt nem sokára elvonul. Ott majd jobbul sorsom, hol kedvesimet, Juliámat, újra ölelhetem.

Igy végzé az öreg történetét, 's keserves könyekre fakadt. Mi keveset alvánk, 's alig pirult-fel a' hajnal, uton valánk, 's az öreg története mélyen maradt vésve szíveinkben.

Két éve, hogy P...^{* * *} vár romladékai mellett utaztunk ismét. — A' kis dombon tövisekkel benőtt három sirforma halmot szemlélnék, 's a' magány lakba éppen egy pár ballagott. Mint mondák, a' táj uradalmi csöszke volt. A' multakról mit sem kérdeznék, mit sem akartunk tudni.

Burián Imre.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Trencsini,

másként

tepliczi fürdők. (Vége).

Ámbár több tágas és jó izlettel készült épülettel bir Teplicz, mellyek a' vendégek kényelmére leglehetségesh módon rendezvék; még is sokan kénytelenek a' földmivelőknek (kik jobbára tótok) csinos lakjaikban szállást fogadni. — Jelesebb épületei közé tartozik boldogult Illésházy István grófnak (a' jeles család utósó ivadékanak, 's e' fürdőhely hajdani szépítője és jótevőjének) lakja, melly jelenleg vendégfogadóvá alakittatott. Igen szép teremét a' benne tartott számos tánczvigalom sokak előtt feledhetlenné tette. — Magánycsaládoknak is vannak itt épületjeik fényes boltokkal díszítve, mellyekben pozsoni, bécsi és más idegen földi kereskedők csinos áruikkal kecségtetik a' minden kényelmet találó közönséget.

A' fürdők nagy, márvánnyal kirakott tükrökből, állnak, 's a' vendégek által minden fizetés nélkül használhatók. A' gyógyforrások nem messze a' T e p l a patak bal partjától buzognak. Jelenleg azok hét fürdőhelyre vannak szorítva; ezek közé tartoznak a' köz-, koldus-, zsidó-, polgári, tiszt, urasági fürdő, 's az ugy nevezett kutacska (Bründel) kénkőves ivóvizével.

Messze a' hegyek közé nyulik-el az angol izlésű, nagy terjedtségű kert, melly számos meglepő és kellemes részein kívül, mellyekben a' természetkedvelő valódi éleménnyel töltheti sétaóráját, arenával is bir, hol a' nagyszombati színészársaság német nyelven adja színi mutatványait.

E' történeti emlékek, névszerint 1665-ben I-ső Leopold alatt magyar országnagyok 's Vesselényi Ferencz nádor gyászos következményű itt mulatásuk által is nevezetes fürdőhelynek környéke nem kevésbbé alkalmas ama kellem nevelésére, melly elzárva a'

külvilágtól, elegendő lehet életünk legédesbjei közé emelni. Ide tartozik **Trencsin vára**, mellynek romjain annyi század véres enyészete ül; mellynek iszalagja ama hős csontok fölött örök zöldként tekerődzik, mellyek királyt, hont 's törvényt védve hulltak-el. A' szellem, melly éjenként közöttük végig lejt, olly érzelmű szivek egyesített lángja, millyen most e' földön visszhangot nem találva hontalan bolyong. Mig a' vérpiritott barna romok redős ormai egy elhamvadt hősi tűznek disz-emlékeiként mosolygnak-le az elpuhultt maradékra, addig a' bérczbe vágott 's egészen a' Vág szineig lenyuló „szerelmesek kútja“ mintegy dicsőülve áll győzelme érzetében, mellyet ezernyi tornyosodott viszontagságon a' szilárd akarat vivott-ki. — És mind ez alatt csendesen zuhog-el a' Vág ezüst hulláma, mint az időnek leperczegő ezredei, mellyekben a' nemzetek veszte csak mulólag sugárzik vissza. — Sima arccal zuhog odább és tovább a' kanyargó Vág, magához csalva a' bizalmas földmivelőt, ki ha virágos partjaira bizta reménye magvait, tul csap azokon, 's ádáz dühhelel rombolja-szét családok lételet.

Közel van ide **Rovnye**, az Aspermont grófok ősi lakával, egy gyönyörű kerttel és szép fegyvertárral; mellyeknek fenntartására mostani birtokosa, n. m. gróf **Erdődy György**, hite-sével **Maria** grófnéval (a' Rákóczy családdal páruult Aspermontiak utósó ivadékával) együtt nagy szorgalmat és sok költséget fordít — Az est, melly Rovnye láthatára fölött pirult-el, a' leg-felségesb természeti látványok közé számítható.

Dubnicza, gr. Illésházy István egykori kedves lakhelye, nem kevésbbé érdekes. Mostani birtokosa, m. báró **Sina György**, ki az Illésházy jószágokat (egyedül Trencsin várat kivéve, mellyet a' birtokos gróf élete fogytaig fenntartott magának) 1835-ben vette-meg, Dubniczát, névszerint az urasági kastélyt, egészen régi állapotjában hagyta. — A' butorok azon rendben helyezve láthatók itt, mellyben Illésházy éltében valának; 's ha az idegen vizsgáló mind ezt körüljárta, nem menekhetik bús érzelmeitől, mellyek ezt sugják fülébe: „Ennyi egy ember emléke! Lerongyosul a' gyász, és feledjük, ha foszlányai kezünkbe akadnak, kiért viseltük egykor. Kidül a' cser, 's helyette ezernyi új csira fejlődik, mellyek ellepik helyét.“

Azonban ideje már, hogy elbucsúzzam e' kedves vidéktől, mellyel gondolatban is olly szívesen foglalkodom. — Elválni az emberi sors, — 's mennyei gyógyszer az emlékezet! — Nem fogok soha belső megindulás nélkül reád visszaemlékezni kedves vidék! ha eszembe jőnek romladékaid, 's harcmezeid, mellyeken most nyugodtan szánt az idegen ajkú lakos, és kövek gyanánt hányja-fel a' honfi-csontokat; ha eszembe jut a' szellő, melly elsuttog az odvas falak között, és egy dicső világ tompa sirdalja; ha mind e' mellett csendesen vélem látni lefolyva a' Vág hullámaít, kékülni az ég azurját, melly még is a' lemenő napnak könyeket áldozik — és ennyi gyász felett fénysugaraiban még kedvesen is mosolyghat.

*Madách Emők. *)*

*) A' több tekintetből általunk mélyen tiszteltt, jeles tehetségekkel diszló, derék fiatal örtekező nemcsak e' szép ismertetést, hanem magát a' rajzot is szíves vala velünk közleni. Fogadjá érte 's hazafiságos buzgal-máért leghálásb köszönetünket.

INNEPLÉS.

A' francia tartományok keresztelési innepei. Egy francia lap a' parisi gróf kereszteltetése alkalmával a' francia előkorra figyelemzetti olvasóit, 's mi e' cikkben többet találunk, mi olvasóinkra nézve semleend érdektelen. Mennyire nyomosnak tartá például, sz. Lajos maga kereszteltetését, abból világlik-ki, hogy privát leveleiben ezt szoká alá írni „Louis de Poissy.“ E' városkát azért becsülte annyira, mivel születés-helye volt; ott kereszteltetett, 's ezt szokta mondani: „koronázás előtt a' keresztelés; ez nagyobb becsület amannál.“ — Sz. Lajos korában e' mondás nem csupán szó-lásmód vala; mert népek és királyok érezték úgy. — Ezután a' keresztelési ünnepély Lajos trónkövetőinél szintén azon tekintetben maradt. — Megjegyzésre méltó a' művészi kifejezésnek divatba hozatása V-ik Károly alatt: „on chretien son fils“ (megkeresztényíték fiját); mit ennek utódja VI-ik Károly keresztelésekor, szinte erőszakos pompával és jelentőleges ünnepélylyel használtak. Valamint régente a' német császárok koronáztatása alkalmával pénz szóratott szét, ugy szintén a' francia király is fejenként nyolcz denárt osztatott-ki azok közt, kik az ajándékban részesülni kívántak. — Sokszor a' trónörökös mindjárt születése után kereszteltetett-meg, és a' keresztelési ünnepélyek alkalmas időre következtek utána. Iső Ferencz legidősb fija februar utósóján születék 1517-ben, és csak april 15-én kereszteltetett-meg 1518-ban. Ez időtől óta „orleansi herceg“ névvel élt. Kereszteltetése a' d' Amboise kastélyban ment véghez, és ámbár esti időben történt, még is a' terem napfényben ragyogott; mert számtalan gyertya gyújtatott. E' jelképes vonása a' felvilágosításnak a' legujabbi keresztelési ünnepélyeknél szintén utánoztatott. Akkor örömet a' pápát vették keresztatyaul. Pompás volt IV-ik Henrik legidősb fijának kereszteltetése. A' Dauphin és XIII-dik Lajos utódja 1601-ben született, és csak sept. 16-án kereszteltetett-meg testvéreivel Fontainebleau-ban 1606-ban. Hercegek, heczegnők, rendlovagok, nagyméltóságok, nemesek, tisztek voltak jelen ez innepélyeknél; röviden az egész finom világ egybegyülekezett. Jellemző itt még ama körülmény is, hogy bárha e' napon az ég boltozata tiszta és világos volt; még is a' kalapok, szalagok, gombok, és kardok drágakövei 's aranyai túl ragyogák azt; mert mondhatni, hogy ez alkalommal a' főuraságok és az udvar pазарfényben uszott. Csupán az epernooni herceg kardszíjja megért 30.000 tallért. De mindent felülmult a' királyné ruhája, melly 32.000 gyönggyel és 3000 drágakövel volt kirakva. — Sully herceg másnap egy nagyszerű tűzjátékot adott, mellyben többi közt egy vár védelmeztetett ágyúkkal és Satyrok 's vadak által elfoglaltatott. XIV-dik Lajos mindjárt születése után kereszteltetett-meg, és csak sokára mentek végbe a' szokott szertartások. A' bor, kolbász és sonka-kiosztások, puskaporrali bibelődés, harangozás, és a' Te Deumok tizennégnapig folytak. a' keresztajándékok latin versekkel adattak által, és a' herceg tekintete „szép volt, mint angyalé.“ Midőn a' romai király 1811. mart. 20-kán e' világra jött, őt a' „Gouvernante des enfans de France“ és az ezt követő „Colonel-General de la garde“ hercegi szobáiba vitték. Még ez estén megkereszteltetett, és a' kápolnába vonulásuk alkalmával egy francia marschal vitte köpenye uszalyát! Minden testület egybegyült e' gyermek bölcsőjénél, és fényes üdvözlő beszédeket tartott; mire a' Gouvernante éppen illy modorban mondott köszönő beszédet a' gyermek nevében. Pólyáján a' vaskorona és a'

becsületrend nagy keresztje csüggött! A' tanács az első apródnak, ki születését hírül adá, 10 000 franknyi nyugpénzt ajándékozott; a' második a' municipalcorpstól szintén e' hírért éppen annyit kapott.

PESTI VIZSGÁLÓ.

HIRSZEKRÉNY. — Medard napja úgy látszik, csak ugyan be akarja bizonyítani régi hírű jellemét, 's következetes marad; mert jun. 14-kig legalább folyvást hives, borongós időnk járt, 's ha nem sok is, de kevés esőnk majd mindennap volt.

A' harmadik lóverseny jun. 9-kén 4—7 óra között nem igen kedvező időben 's a' nézők nem igen nagy száma mellett ment végbe illy renddel:

I) Széchenyi-díj (100 ar.; futhatott minden ló; tét 10 ar. fele bánat; a' tét-összeg 40 aranyig a' második lóé, azon felül az elsőé.) Nyertes volt 4' 21" alatt Trauttmansdorf Ferd. hg. Stiff-je (lovasa Jackson E.) Csapody Pál ur Kupája ellen, melly miután a' nyerpontot meghaladta, öszverogyott, 's élni megszűnt, tulajdonosának tetemes karára. (Ez eset első volt maga nemében a' pesti lóversenyeknél.)

II) Ugyan azért második futás. — Stiff egyedül járta körül a' pályát.

III) Festetics-Nákó-díj. (79. ar. tét 10.; futhatott ausztriai birodalmi 6.e. nem idősb minden mén.) Nyertes volt Széchenyi Ist. gr. Argus-a (lovasa Gilbert J.) Czindery László Sobrija (2), Zichy Emmanuel gr. Passe-par-tout-ja (3) és Stubenberg Józs. gr. Privetje (4) ellen.

IV) Ostor-díj. (Tét 10 ar.; a' tétösszeg, ostorral együtt az első lóé. Futhatott minden ló, melly a' futás napjaig sem a' pesti sem bécsi téren díjt nem nyert. Nyertes volt Zichy Em. gr. Passe-par-toutja (1) Salamon György Rózája (2) ellen.

V) Elegyverseny. (Tét 20 ar.) Nyertes volt Andrássy Manó gr. Amija (lovasa a' tulajdonos) Károlyi Eduard gr. Duchesse-je (2; lovasa a' tulajdonos) és ugyan ennek Malvinája (3) ellen, melly utóbbinak lovasa Orczy Fer. báró volt.

VI) A' Széchenyi-kardért futás nem történt, minthogy kihívó nem találkozott, 's így előbbi birtokosánál (Hunyady Józs. gr.) maradt.

VII) Paraszt verseny (első lóé 30 pgő ft.; másodiké 20 pgő ft.) Futhatott mezői gazdák 's adózók saját lova) Indult 3 ló. Nyertes volt: Bertha Mih. aszalói lakos (1) 's Fényes Mih. monori lakos (2) lova.

KÜLÖNFÉLE.

Öreg zarándok nő. — A' nagypénteki ajtatosságnál Antverpben egy 67 éves zarándok nő láttatott, ki már öt ízben vándorlott Romába, jelenleg Jerusalembé utazandó.

Régi angol törvények. — 1241-ben Porstmouthban következő szokások uralkodtak. — Ha valakit lopáson kaptak, melly tizenhárom pencet fel nem ért, egyik fülét bitófához szegezték, 's választására hagyák, levágattasék-e füle, vagy ön maga szakítja azt le. Ki írományt vagy pecsétet hamisított-meg vagy utáncsinált, vagy tiltott adás-vevésben megegyezett, vásár napján pelengérre állíttatott. Ha valamely kenyérsütő az árszabály szerintsüt-

ni nem akart, kenyere és teste pelengésre jutott. — A' veszekedő és zsémbes nőket bűvárszékre ültették 's a' Chamberbe vetették. — A' rablónak kitolák szemeit 's elevenen megnyúzták. — Ha valaki embertársát agyonveré, Cattecliffe-ben megégették. — Ha asszony férfit ölt-meg, Cattecliffe-ben, midőn a' viz kicsiny volt, karóhoz kötözték, 's ott hagyták, míg a' megáradt hullámokba fult.

E' folyóirat t. cz. olvasóihoz.

Alábbirtt tisztelettel jelentem, hogy **saját szerkesztésem alatt** folyó esztendei julius elejétől fogva a' *Regelő* - Honművész **nem** jelenik-meg: felsőbb helyen azonban már tétettek lépések, hogy e' lapok kiadása más által folytathassék. — Midőn ennél fogva e' folyóirat minden rendű pártfogótól szíves bucsút veszek, ajánlom egyszersmind annak, mint honunkban e' nemű legelső vállalatnak, további pártfogását. — Hogy egyebiránt említett visszaléptemről előbb nem értesítém a' t. közönséget, főoka az volt, hogy az újabb kiadónak legfelsőbb helyről adandó szabadság megérkezhetését már ez időre reménylettem; mellynek elkésése azonban kötelességemmé teszi most, midőn még elég ideje van, figyelmeztetni a' t. közönséget arra, hogy e' lapok további folyamatjának megrendelését **csak akkor** méltóztassanak megtenni, ha az iránt újabb felszólítás 's az előfizetésre felkérés fog következni. Történhetik-e az még e' hónapban, vagy később, a' körülményeknél fogva bizonyosan nem határozhatom-meg. — Azon néhányan, kik a' *Regelő*nek jövő második fél esztendei lapjaira már előfizettek, nálam alólírttnál az **eredeti nyugtatóvány** előmutatása mellett visszavehetik pénzöket, vagy azt a' *Regelő*nek annak idejében folytatandó lapjaira az új kiadónak kiszolgáltatás végett nálam hagyhatják, vagy pedig, ha tetszik, más folyóíratra fordíthatják, mit bérmentes levelekben nálam megrendelhetnek, 's én hazafiságos kötelességemnek tartandom bennem helyzett szíves bizalmuknak pontosan megfelelni. — Azokat végre, kik irományaikkal segéltek hazafiságos törekvésemet, hálás köszönet mellett kérem, kiknek úgy tetszeni fog, e' hónap végeig a' *Regelő* - Honművészen ne talán meg nem jelenendő kézírataikat ne terheltesse nek tőlem vagy elvitetni, vagy irántok bérmentes levelekben szándékjokat velem közleni. Olly irományok felől, mellyek **minden nyilatkozás nélkül** a' folyó **esztendő végeig** nálam hagyatnak, a' felelőséget magamra nem vállalom.

Mátray Gábor m. k.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.